

ריבקה מילו ובעלה ברוך הם פאלאשים מאפריקה - הם נישאו כאן - ומאז הפכו חייהם המשותפים לאסון

גיהינום לשניים

זעם בעיניים „לא נגעת בך, טען ברוך, הבעל. לדבריו הוא היה מאורס לרבקה במשך שש שנים, עוד כשהיתה באתיופיה, והיא נתנה את הסכמתה לנישואין. החברות שלה הן שהסיתו אותה נגדי, קבע ברוך.

רצייתי למות. ניסיתי לקפוץ מהחלון אבל הוא תפס אותי, נתן לי מכות עם החגורה והלך. אמר לי שאחכה לו.” אחרי כמה ימים חזר ברוך והזמין את רבקה לצאת איתו. רבקה פחדה, ולדבריה ביקשה את אחת החברות שתצטרף אליהם. אך החברה סירבה. לבסוף הלכה עמו רבקה למלון, ושם, לדבריה, הכריח אותה ברוך לשכב עימו. „למחרת בא ולקח אותי לרבנות. אז עדיין לא ידעתי מילה אחת בעברית. הוא סיפר להם שאני בת 17. (המשך בעמוד 60)

ברוך, כך סיפרה, לא שעה לתחי נונייה. כל שעניין אותו היה ההסכם בין שתי המישפחות. „הוא התחיל לבוא כל יום למעון ולאיים עלי ועל החברות שלי, נזכרה רבקה. „יש לי מישפחה גם בארץ, ואסילו אליהם הלך ואמר שאם לא אתחתן איתו יהרוג אותי. והם חשבו שהוא צודק.” „יום אחד ישבתי בחדר וקראתי. פתאום הוא נכנס ואמר לי: „בואי, אנחנו הולכים לרבנות. ברחתי לקומה הרביעית.

דמעות על הלחי „לא רצייתי להתחתן איתו, והוא הכריח אותי,” סיפרה רבקה בבכי. הנערה בת ה-17 טענה כי בעלה איים עליה, שיהרוג אותה אם לא תינשא לו. לדבריה, הרעיב אותה והיכה אותה.

בדמותו של גבר שמעולם לא הכירה. היא רק ידעה כי אביה יעד לה אותו.

הסימנים

הכחולים

ב אחד הימים, שעה שהיתה לבדה בחדר, נשמעה נקישה בדלת. בפתח עמד גבר גבהיקומה ושחום עור. בתקיפות ובלי הרבה גינוני-טכס אמר: „אני ברוך, גטה, המישפחות שלנו בחו"ל ארסו אר תנו, ואני רוצה שתעזבי את המעון כדי שנתחתן.” כשרבקה נזכרה במיפגש הזה, זלגו הדמעות על פניה, כאילו היתה ילדה קטנה. „לא רצייתי להתחתן,” סיפרה, „רצייתי ללמוד, כמו כל בחורה בגילי, כי אני רוצה להיות אחות.”

היא לא היכה אותי באכזריות, פחדתי ממנו ורצייתי למות. לא היה לי אל מי לפנות ונאלצתי להתחתן איתו.” הנערה החבשית הצנומה ישבה על הספה, ממוללת בידה מיטפחת ספוגה בדמעות. שאר הבחורות שבמעון לנשים מוצקות, אי-שם בארץ, הפנו אליה את מבטן, הנידו ראשן תוך השתתפות בצערה. „כל כך צעירה וכבר סובלת” — הסבירה אחת מהן.

רבקה מילו נאנחה וגוללה בפניהן, בפעם המיידע-יכמה, את השתלשלות העניינים שהביאו אותה למעון. כשהגיעה לארץ, לפני שנה, לא חשבה כלל על נישואין, סיפרה רבקה. הגראית צעירה מ-17 שנותיה. במעון של עליית הנוער, לשם הופנתה על-ידי הסוכנות, העבירה את זמנה בלימוד עברית ובמישור חקים עם חברותיה. אי-שם ריחף האיום,

ימי האושר כד ניראו רבקה וברוך ביום נישואיהם, בשנה שעברה. החתונה נערכה במלון הילטון בתל-אביב, ולמראית-עין נראו בני-הזוג מאושרים. אולם כבר בשבוע הראשון לאחר החתונה החלו היחסים ביניהם להידרדר.